

JOHDANTO

Kuinka rohkenen kirjoittaa kirjan, joka järkyttää tai ainakin horjuttaa monen juutalaisen ja kristityn uskomusten perustaa? Kunnioitan uskomuksia. Ihmisen täytyy *uskoa johonkin*, vaikka edes siihen, ettei ole mitään.

Tämä on tarina ihmisistä, jotka omistivat elämänsä tiedon suojelemiselle ja säilyttämiselle. Voin samaistua tähän helposti. Minulle tiedon tuhoutuminen on kammottava asia. Näyttää siltä, että nämä henkilöt ovat tilan ja ajan iäisyydessä siirtäneet sananlaskumaisen soihdun minulle. Tietoa ei annettu minulle keräämään pölyä hyllyssä. Se oli tarkoitettu jälleen kerran paljastettavaksi muille tiedonjanoisille. Aivan kuin essealaiset kuis-kaisivat korviini: "Kirjoita. Tietoa on piiloteltu aivan liian pitkään. Kirjoita. Älä anna tiedon kadota uudelleen." Joten koen, että minun on siirrettävä eteenpäin se, minkä olen oppinut. Jos se järkyttää jotakuta, toivottavasti ymmärretään, että se ei ole tarkoituksenmukaista. Jos se saa jonkun ajattelemaan — se on tarkoituksenmukaista.

En voi väittää kirjassa esittämäni absoluuttiseksi totuudeksi eli kiistattomiksi tosiasioiksi. En tiedä, ja epäilen vahvasti onko kellään elossa olevalla vastauksia. Mutta ehkä pitäisi irrottautua siitä kaavasta, joka on pitänyt vankina lapsesta asti. Avata mielen ikkunat ja antaa uteliaisuuden ja tiedonjanon virrata sisään raikkaan kevätuulahduksen tavoin ja viedä mukanaan tyytyväisyyden hämähäkinseitit. Rohkene ajattelemaan mahdotonta. Rohkene kyseenalaistamaan kiistatonta. Rohkene harkitsemaan eri käsitteitä elämästä ja kuolemasta — ja se tekee sielustasi, ikuisesta "olemuksesi", entistä rikkaamman.

Ensimmäinen osio:
MYSTISET ESSEALAISET

1. Miten kaikki sai alkunsa	9
2. Kohde	17
3. Suddin kohtaaminen	23
4. Keitä olivat essealaiset?	33
5. Qumranin esittely	39
6. Qumranin yhteisön hallinto	59
7. Mystinen kirjasto	77
8. Kaksitoista käskyä	89
9. Meditaatio ja chakrat	95
10. Suddin ensimmäinen vierailu ulkomaailmassa	103
11. Saara-sisko	113
12. Matkalla Betesdaan	119
13. Kysymyksiä	127
14. Kääröt ja raamatulliset tarinat	143
15. Mooses ja Hesekiel	161
16. Luominen, katastrofi ja Kaloo	175

Toinen osio:
JEESUKSEN ELÄMÄ

17. Profetiat	195
18. Betlehemin tähti	199
19. Itämaan tietäjät ja vauva	205
20. Jeesus ja Johannes	215
21. Opintojen päättäminen	221
22. Jeesuksen matkat ja Maria	227
23. Jeesuksen hengellinen työ alkaa	233
24. Ristiinnaulitsemisen valmistelu	243
25. Ristiinnaulitseminen ja ylösnousemus	257
26. Ristiinnaulitsemisen ja ylösnousemuksen tarkoitus	273
27. Lisäosa (2001)	279
 Bibliografia	 286

Ensimmäinen osio
MYSTISET
ESSEALAISET

1

MITEN KAIKKI SAI ALKUNSA

On mahdollista matkustaa läpi ajan ja tilan ja vierailla kauan kadoksissa olleissa sivilisaatioissa. On mahdollista keskustella kauan kuolleina olleiden kanssa ja elää heidän kanssaan uudelleen heidän elämänsä ja kuolemansa. On mahdollista matkata taaksepäin satoja, jopa tuhansia vuosia tutkimaan mennyttä. Tiedän tämän, koska olen tehnyt sen — satoja kertoja.

Olen toteuttanut sen regressiohypnoosilla. Se on tekniikka tai menetelmä, jonka avulla henkilö voi muistaa ja usein elää uudelleen menneitä elämiään. Elämme lukuisia elämiä ja tätä kutsutaan *jälleensyntymäksi*. Sitä ei tule sekoittaa “sielunvaellukseen”, joka on erheellinen uskomus siitä, että ihminen voi syntyä uudelleen eläimenä. Tutkimusteni mukaan tätä ei tapahdu. Ihmissielu inkarnoituu aina ihmiskehoon. Hän voi ikävä kyllä vajota luonteeltaan eläimelliseksi, mutta hän ei koskaan ota eläimen hahmoa. Kyse on kahdesta täysin erilaisesta henkilajista.

En tiedä miksi joidenkin on niin vaikea ymmärtää ajatusta jälleensyntymästä, vaikka he voivat soveltaa sitä omaan elämäänsä.

Jokainen on jatkuvassa muutostilassa. Muuttumattomuus tarkoittaisi kasvun lakkaamista. Siinä kohtaa pysähtyy paikalleen ja alkaa kuolla. Muutumme niin paljon, että meistä saattaa tuntua usein siltä kuin olisimme eläneet monta elämää tämän yhden aikana. Menemme kouluun, avioidumme, saamme lapsia, joskus avioidumme uudelleen. Saatamme vaihtaa työpaikkaa, ammatia, joskus lähdemme täysin päinvastaiseen suuntaan. Voimme matkustaa tai elää ulkomailla jonkin aikaa. Rakkaiden kuolema tai onnettomuus voi aiheuttaa meille traumoja ja surua. Toivottavasti opimme rakastamaan ja saavuttamaan tavoitteemme elämässä. Nämä kaikki ovat eri elämänvaiheita ja ne eroavat toisistaan radikaalisti. Teemme virheitä ja toivottavasti opimme niistä. Kuulemme sanottavan: ”En tiedä miten olen voinut tehdä jotain niin typerää nuorempana. Aivan kuin se olisi sattunut jollekin toiselle.”

En voisi koskaan palata siksi nuoreksi lukioteiniksi, joka ker-
ran olin. En voisi edes samaistua siihen niin naiiviin ja ujoon
tyttöön. Meillä ei olisi enää mitään yhteistä, eikä hän voisi ym-
märtää koskaan tätä monitahoista henkilöä, joksi olen muuttu-
nut — ja kuitenkin olemme yhtä ja samaa.

Samaan tapaan tarkastelen menneitä elämiä. Tiedämme elä-
neemme niitä, aivan kuin tiedämme eläneemme oman lapsuu-
temme. Niitä voisi kutsua *sielun lapsuudeksi*. Toivon mukaan
olemme oppineet soveltamaan vuosisatojen aikana tehtyjen vir-
heiden kartuttamaa tietoutta. Mutta siinä missä on ihmisiä, joilta
vie pidempään aikuistua, yhtä lailla on ihmisiä, joiden täytyy elää
monia elämiä oppiakseen edes yhden opetuksen.

Voimme ajatella omaa kehoamme eräänlaisena jälleensynty-
mänä. Tiedämme, että kehomme ovat jatkuvassa muutostilassa.
Solut kuolevat ja uusiutuvat katkeamattomassa syklissä. Kehom-
me ei ole missään tapauksessa sama kuin kymmenen, kaksikym-
mentä tai kolmekymmentä vuotta sitten. Se on muuttunut pa-

rempaan tai pahempaan suuntaan.

Voimme ajatella jälleensyntymää sielun kouluna, opintosarjana ja luokka-asteena, joka on käytävä läpi koulutuksen ja kasvun vuoksi. Tällöin voimme lakata kiroamasta usein kohtaamiimme huonoja hetkiä ja oppia pitämään niitä testeinä ja kokeina, jotka meidän on läpäistävä tai reputettava. Emme voi muuttaa sitä, mikä meille on jo tapahtunut tässä elämässä tai muissa. Voimme ainoastaan oppia siitä ja mennä eteenpäin, antaa menneen ohjata ja opettaa meitä.

Jälleensyntymäoppi on filosofia, eikä sellaisenaan vähennä minkään vakiintuneen uskonnon merkitystä. Päinvastoin, se hioo ja täydentää niitä. Kuka tahansa ajatusta kunnolla avoimin mielin tutkinut tietää voivansa uskoa molempiin — ne eivät ole millään tavoin ristiriidassa keskenään. Jälleensyntymä ei ole mustaa magiaa. Sitä ei pitäisi umpimähkään niputtaa yhteen okkultismin kanssa. Se on rakkauden opinkappale ja voidaan siten liittää mihin tahansa uskontoon, joka perustuu rakkauteen. Monet pimeyden keskellä sokeina vastauksia hapuilevat saattavat löytää etsimänsä juuri siitä. Se on kuin kirkas valo tunnelin päässä.

Me todella elämme ikuisesti, koska sielu on ikuinen eikä voi kuolla. Elämä on yhtä olemassaolon jatkumoa kehosta toiseen. Vaihdamme kehoja yhtä vaivatta kuin vaihdamme vaatteita, joista luovutaan kun ne ovat liian kuluneita ja rikkinäisiä korjattaviksi. Joillekin tämä on vaikeaa ja he ovat haluttomia luopumaan kehostaan vaikka se olisi kuinka riekaleina. Siihen kiintyy, mutta sinulla *on* keho — sinä *et ole* keho.

Jotkut pitävät jälleensyntymäideaa liian monimutkaisena, liian radikaalina, liian vaikeaselkoisena. Jotkut eivät kenties ole vielä valmiita tälle käsitteelle. Heidän tulisi pyrkiä elämään parasta mahdollista oman uskomuksensa mukaista elämää, johon voivat samaistua ja tuntea olonsa mukavaksi. Kenenkään ei pitäi-

si yrittää tuputtaa näitä uskomuksia väkisin kellekään toiselle.

Monia kiehtoo ajatus palaamisesta menneeseen aikaan. Miksi? Onko kyse totuuden etsinnästä, tuntemattoman viehätyksestä vaiko halusta nähdä, kuinka esivanhempamme todella elivät? Kenties epäily siitä, että ennen asiat olivat paremmin kuin nykyään? Tämän vuoksiko tarinat aikakoneista ovat niin suosittuja? Ehkä ihminen salaisesti toivoo irrottavansa itsensä kahleista, jotka sitovat hänet nykyhetkeen ja vaeltavansa vapaasti ajassa ilman rajoituksia ja pidäkkeitä.

Olen regressionisti. Se on nykytermi hypnotistille, joka erikoistuu menneiden elämien regressioihin. En käytä hypnoosia tavalliseen tapaan, eli auta pudottamaan painoa, pääsemään eroon tupakasta tai lievittämään kipua. Olen yli kahden vuosikymmenen ajan ollut erittäin kiinnostunut jälleensyntymästä. Kaikki sai alkunsa kun seurasin vierestä hypnoosia harjoittaneen aviomieheni suorittamia regressiokokeiluja. Hän käytti tavanomaisia menetelmiä ja kompasteli jälleensyntymän pariin varsin "sattumalta" työskennellessään naisen kanssa, joka halusi pudottaa painoa.

Tarina ensimmäisestä seikkailustamme tuntemattomaan sekä sen traagisista jälkimainingeista löytyy kirjastani *Viisi edellistä elämää*. Mieheni sai melkein surmansa hirvittävässä auto-onnettomuudessa ja vietti vuoden sairaalassa. Hän menetti kiinnostuksensa hypnoosia kohtaan pitkän ja haastavan toipumisen aikana. Hänen elämänsä eteni täysin toiseen suuntaan.

Mutta minun ruokahaluani oli herätelty niiden menneiden elämien kokemusten esimaulla, jotka minulle oli paljastettu. Ovi oli avattu täysin uusien mahdollisuuksien maailmaan. Olen aina rakastanut historiaa ja tämä oli kiehtova tapa tutkia sitä. Se muuttui paljon elävämmäksi kuin kuivia ja tunkkaisia seikkoja ja päivämääriä sisältävät historiankirjat. Menetelmä vastasi aika-tunnelin läpäisyä ja menneessä elävien ihmisten todellista koh-

taamista. Sen avulla oli mahdollista aidosti puhua heidän kanssaan, jotka kokivat historiaa parhaillaan. Kyllä — ovi oli auki ja tuntematon vilahti silmieni edessä. En sallisi sen sulkeutua minulta enää koskaan. Mieheni kiinnostus lopahti, joten minun täytyi oppia toteuttamaan omaa tutkimustani.

Perinteiset hypnoosimenetelmät eivät vedonneet minuun. Pidin niitä liian pitkäväteisinä ja väsyttävinä — sekä kohteelle että terapeutille. Niihin sisältyi monia testejä transsin laadun määrittämiseksi. Olen epäillyt toistuvasti, että alitajuisesti useimmat protestoivat testattavana olemista. Monet paheksuvat vuosikausien koulunkäynnin ehdollistamina sellaiseen asemaan joutumista, missä kokevat joutuvansa joko läpäisemään tai reputtamaan. Puolustusasemissa heidän on vaikea rentoutua. Testejä tehdään transsitilan syvyyden mittaamiseksi siinä erheellisessä uskomuksessa, että sillä olisi jotain tekemistä alitajunnan tavoittamisen kanssa. Tämä on todistettu vääräksi. Ihmiset ovat hypnoositilassa monta kertaa päivässä sitä tajuamatta. Sen odotetaan olevan jotain erilaista ja outoa verrattuna siihen mitä se todellisuudessa on — täysin luonnollinen olotila.

Jokainen kulkee syvimmän mahdollisen transsitilan läpi vähintään kahdesti joka päivä: nukahtamishetkellä sekä juuri ennen täyttä hereilläolotilaa. On todistettu, että joka kerta kun televisiota katsellessa uppoudumme tarinaan, olemme astuneet muuntuneeseen tietoisuuden tilaan. Sama toistuu usein silloin kun ajamme yksitoikkoista maantietä tai kun kuuntelemme tylsää saarnaa tai luentoa. Me kaikki astumme muuntuneisiin tiloihin todella helposti ja suurin osa ihmisistä olisi järkyttyneitä kuultuaan olleensa tietämättään hypnoosissa.

Minusta tuntui, että on pakko olla nopeampi ja helpompi keino johdatella regressiotranssiin, jossa voitaisiin hyödyntää tätä luonnollista tilaa. Tutkin nykYTEKNIKOITA ja löysin nopeampia ja helpompia menetelmiä. Jotkut lääkärit käyttävät näitä menetel-

miä sairauksien ja kivun lievittämisessä. Tähän hyödynnetään aivojen visualisointiosia ja kohde osallistuu peliin ohjattujen mielikuvien avulla. Improvisoin tyydyttävän menetelmän ja aloitin koeluontoisen toimintani vuonna 1979. Löysin koehenkilöitä helposti, koska tähän filosofiseen ajatukseen näyttää olevan kiinnostusta, vaikka se tapahtuisikin vain puhtaasta uteliaisuudesta.

Kriitikot väittävät, että hypnotisti pyytää kohdetta palaamaan menneeseen elämään ja muistamiset ovat seurausta henkilön halusta miellyttää hypnotisoijaa. Teen kaikkeni, jotta en omalla tekniikallani ehdollista ketään. En normaaliolosuhteissa koskaan pyydä kohteitani menemään minnekään. Kaikki tapahtuu spontaanisti.

Aioin käsitellä menetelmäni tieteellisenä kokeena ja nähdä voitaisiinko se toistaa. Halusin käyttää sitä niin moniin erilaisiin ihmisiin kuin mahdollista. Jos tulokset olisivat samanlaisia, minusta tämä vahvistaisi jälleensyntymäteoriaa. Yritin pysytellä neutraalina, mutta kun 95 prosenttia hypnotisoiduista kohteista noudatti samaa kaavaa esiintyen menneessä elämässä toistensa kertomuksia vahvistaen — minun oli vaikea pysytellä täysin neutraalina. Jotkut ovat sanoneet, että jokin muukin kuin jälleensyntymä voi selittää tämän. On se toki mahdollista, mutta tutkimukseni ovat saaneet minut uskomaan, että kohteeni palauttavat mieleensä aitoja muistoja omasta menneisyydestään. Mitä useampia kohteita regressoin, sitä enemmän vakuutuin siitä, että menetelmä toimii kaikentyyppisten ihmisten kohdalla — jopa tietämättömien ja skeptisten. Kohteet eivät usein uskoneet menneisiin elämiin tai edes ymmärtäneet toimintaani. Ja silti tulokset olivat samanlaisia.

Muiden jälleensyntymätutkimuksen alalla työskentelevien taivoin toivoin voivani lisätä oman datani siihen kasvavaan aineistoon, jota muut olivat keränneet. Joitain tutkijoita kiinnostavat pelkät tilastot siitä, kuinka moni muistaa eläneensä tietyillä ai-

kakausilla, mutta itse olen kiinnostunut tarinoista, sillä rakastan ihmisiä. Työskentelen mieluummin kahden kesken kuin ryhmä-regressioissa. Näin voidaan saavuttaa koko tarina. Samalla ope-
roijalla (tai oppaalla) on parempi kontrolli mistä tahansa trau-
masta, joka muistoista voi nousta.

Käytännössä jokainen voi muistaa tämän tekniikan avulla
menneet elämänsä jopa kevyimmässä hypnoositilassa. Hypnoo-
sitranssissa on monia eri tasoja. Niitä on tieteellisillä välineillä
mitattu laboratoriossa. Mitä syvempi tila regressiossa, sitä tar-
kempia yksityiskohtia voidaan saavuttaa. Olen huomannut, että
transsin tasoa voidaan määrittää kohteen fyysisistä reaktioista
sekä siitä, kuinka kysymyksiin vastataan. Kevyemmissä tiloissa
he eivät edes ajattele, että mitään epätavallista olisi tapahtumassa.
He vannovat olevansa täysin hereillä eivätkä voi ymmärtää mistä
tieto on peräisin. Tietoinen mieli on edelleen hyvin aktiivinen,
joten he ajattelevat, että kaikki on vain heidän mielikuvitustaan.
Kevyissä tiloissa kohde tarkkailee menneitä tapahtumia ikään
kuin katselisi elokuvaa. Hypnoositilan syventyessä kohde vuo-
rottelee elämän tarkkailun ja siihen osallistumisen välillä. He
vajoavat syvempään tilaan kun tarkkailevat kaikkea toisen hen-
kilön silmin ja kokevat tunnereaktioita. Tietoinen mieli käy yhä
passiivisemmaksi ja kohde osallistuu siihen mitä näkee ja kokee.

Parhaat kohteet saavuttavat unissakävelijätilan — he muuttu-
vat täysin toiseksi persoonaksi ja elävät täysipainoisina uudel-
leen elämää jopa siinä määrin, ettei heillä ole mitään muistikuu-
vaa muista aikakausista. He muuttuvat kaikin tavoin satojen tai
tuhansien vuosien takaiseksi henkilöksi. Heillä on mahdollisuus
kertoa oma versionsa historiasta, mutta vain sen osalta, minkä
he tietävät omakohtaisesti. Jos he ovat talonpoikia, heillä ei ole
mitään tietoa kuninkaan palatsin tapahtumista ja päinvastoin.
Heillä ei useinkaan ole mitään tietoa sellaisista historiankirjoista
löytyvistä tapahtumista, jotka eivät millään tavalla ole vaikutta-

neet heidän elämäänsä.

Yleensä he eivät herättyään muista juuri mitään, ellei heitä erikseen ohjaa siihen. Kohteet ajattelevat vain nukahtaneensa ja kaikki mahdolliset tietoisuuteen jääneet kohtaukset vaikuttavat haalistuvilta unen rippeiltä. Unissakävelijättilassa oleva voi kertoa paljon tietoa, koska he ovat kaikin tavoin kyseisessä ajanjaksossa oikeasti elävä henkilö. Tällaisen ilmiön seuraukset voivat olla varsin häkellyttäviä sellaiselle, joka ei ole koskaan nähnyt vastaavaa. On kiehtova ja joskus hermoja raastava kokemus tarkkailla kohteen muuttuvan täysin ja ottavan käyttöönsä jonkun toisen maneerit ja äänensävyt.

Unissakävelijöitä ei ole helppo löytää. Kuuluisan jälleensyntymätutkija Dick Sutphenin mukaan yksi kymmenestä kohteesta on tällainen. Oma suhdelukuni ei ole näin korkea. Kohteideni kohdalla se on pikemminkin yksi kahdestakymmenestä. Useimmat ovat erittäin uteliaita tapahtumista ja pitävät suojuksensa yllä, jopa transsissa. Tämä estää heitä vajoamasta syvätranssiin. Voin kokemuksesta todeta, että ensin on rakennettava luottamus ennen kuin muurit voidaan murtaa. Kohteen on tiedettävä olevansa täysin turvassa. Uskon, että mielen suojalaitteet ovat edelleen toiminnassa, koska jotkut kohteeni ovat heränneet välittömästi kohdattuaan jotain vastenmielistä tai pelottavaa — aivan samalla tavalla kuin herätämme itsemme painajaisista. Hypnoositekniikassani ei ole kyse mielen kontrolloimisesta, vaan kyvyistä rakentaa luottamusta ja yhteistyötä mielen kanssa. Suurempi luottamus mahdollistaa paremman tiedonjakamisen.

Ei — en vielä toistaiseksi ole löytänyt Kleopatraa tai Napoleonia. Minulle on merkki aitoudesta, että useimmat muistelevat tavallisia arkielämiä. Jos joku vaivautuisi keksimään tarinan miellyttääkseen hypnotistia (kuten “asiantuntijat” ovat ehdottaneet), hänen luulisi sepittävän jännittävän seikkailun. Minulle tämä olisi fantasiaa. He näkisivät itsensä urotekoja suorittavina san-

kareina. Näin ei kuitenkaan ole. Aika ajoin ilmenevä erilainen ja jännittävä elämä on harvinainen poikkeus. Huomattava enemmistö on tylsiä, pitkäväteisiä arkielämiä. Tämä vastaa todellista elämää. Lähes kaikki ovat tavallisia arkiaskareitaan puuhaavia ihmisiä — vain muutama harva pääsee otsikoihin.

Regressioni ovat täynnä näitä arki-ihmisiä. Sotilaita, jotka eivät koskaan sotineet; alkuperäisamerikkalaisia, jotka elivät rauhallista elämää, eivätkä taistelleet valkoisen miehen kanssa; maanviljelijöitä ja uudisraivaajia, jotka eivät tienneet muusta kuin otsa hiessä raatamisesta, surusta ja kurjuudesta. Jotkut eivät tehneet elämässään muuta kuin hoitivat eläimiään, kasvattivat satojaan ja lopulta kuolivat ennen aikojaan, uupuneina. Elämän jännittävin hetki oli häät, lapsen syntymä, matka kaupunkiin tai hautajaiset. Useimmat nykyihmiset kuuluvat samaan kategori-
aan. Useimmissa regressioissa vaikuttavinta eivät ole uroteot ja seikkailut, vaan hyvin aidot ja inhimilliset tunteet. Kun henkilö herää transsista lämpimät kyynelleet edelleen poskipäällään 200 vuoden takaisen tapahtuman muistettuaan — kukaan ei voi väittää heidän fantasioivan.

On vastaavanlaista elää uudelleen oman lapsuuden traumaattinen tapahtuma ja kokea kaikki tukahdutetut tunteet, jotka nousevat pintaan vuosikausien jälkeen. Kukaan ei voi väittää, ettei tällaista lapsuustapahtumaa olisi ollut, koska usein sen muistaa tietoisesti tai joku muu voi vahvistaa sen. Regressio vastaa pitkälti lapsuusmuistojen esiin kaivamista. Ne voi asettaa oikealle paikalleen, nähdä miten ne ovat vaikuttaneet nykyelämään ja yrittää oppia esiin kaivetusta muistosta.

Eräs selitys ilmiölle on kryptomnesia tai ”piilomuisti”. Teorian mukaan luet, näet tai kuulet sen jostain joskus, ja se tallentuu mielesi syövereihin. Sitten otat sen kätevästi hypnoosissa esille ja kudot siitä kivan tarinan. En usko tätä selitystä. Jos säilytät piilomuistia, säilytät myös muistoja kaikesta, mitä sinulle on

tapahtunut tässä elämässä. Näin se on. Mutta unissakävelijäkohde unohtaa kaiken mikä ei liity hänen uudelleen elämäänsä ajanjaksoon. Tästä kirjasta löytyy useampi esimerkki aiheesta. Kohteet eivät useinkaan tiedä asioita, joista minä puhun, koska näitä asioita ei ole olemassa heidän ajassaan. Tai voin käyttää sanaa tai sananpartta, jota he eivät ymmärrä. On usein vaikea selittää yksinkertaisilla sanoilla sellaisia asioita, jotka ovat meille hyvin tuttuja. Kokeilkaa. Jos kohde käyttää piilomuistia, miksi hän unohtaa nykyiset asiat? Nekin ovat osa nykypersoonan muistia.

Toinen teoria kuuluu, että kohde "pelaa varman päälle" ja keskustelee vain sellaisesta aikakaudesta tai maasta, josta heillä on tietoa. Olen todistanut tämän väitteen perättömäksi useita kertoja. On itse asiassa varsin yleistä, että kohde puhuu elämästä sellaisessa kulttuurissa, josta ei ole koskaan kuullutkaan. Heillä ei ole aavistustakaan missä he ovat, eikä mikään tunnu tutulta. Heidän tarkka tuntemuksensa maasta ja tavoista tai uskomuksista voidaan tarkistaa myöhemmissä tutkimuksissa. Näin on tapahtunut useita kertoja tässä kirjassa esitellyn kohteen kanssa. Toisella puolella planeettaa tapahtuneen kaksi tuhatta vuotta vanhan elämän puiminen ei kuulosta minusta "varman päälle pelaamiselta". Hänen äärimmäistä tarkkuuttaan ei voi kuin ihailla. Tutkijat ovat paljastaneet, että hänen muistonsa ovat ällistyttäviä. Ja tämä on vain *yksi* niistä useista elämistä, jotka yhteistyömme toi esiin.

Olen kyltymättömän utelias, joten lähdin mukaan tähän tutkimushankkeeseen tietystä syystä. Aikomukseni oli regressoida niin monta vapaaehtoista kuin mahdollista ja koota heidän tietonsa kirjoihin, joissa kuvataan historian eri aikakausia. Monet henkilöt ovat käyneet samoilla aikakausilla ja vahvistaneet toistensa tarinoita kertomalla samoja tietoja kyseisten aikojen olosuhteista. Tämä projekti saattaa vielä toteutua.

Mutta tavattuani Katherine Harrisin (pseudonyymi) oivalsin, että yhteistyöni hänen kanssaan syrjäyttää aiemmat suunnitel-

mat ja muuttuu omiksi kirjoikseen. Hänen alitajunnastaan kummunut tieto oli ainutlaatuista ja informatiivista, ja pidin sitä todella merkityksellisenä.

2

KOHDE

Kuka oli Katherine Harris ja miten elämämme ristesivät? Tapaamishetkellä en aavistanutkaan, mitä kohtalo oli meille varannut. En olisi voinut arvata, että lähdemme matkalle, joka kestäisi vuoden ja veisi meidät takaisin Kristuksen aikakauteen. En usko, että tällaiset kohtaamiset ovat koskaan sattumia.

Olin juhlissa, jotka oli järjestänyt eräs metafysiikasta ja parannaaleista ilmiöistä kiinnostunut ryhmä. Paikalla oli monia, joiden kanssa olin jo työskennellyt regressiohypnoosissa, mutta myös monia tuntemattomia. Katherine oli kiinnostunut erikoisista aiheista ja oli paikalla ystävänsä kanssa. Keskustelu kääntyi illan aikana työhöni ja kuten tavallista, monet halusivat sopia aikoja vastaanotolleni. Aiheesta ollaan paljon kiinnostuneempia kuin useimmat oivaltavatkaan. Usein regressioon haluamiseen on aito syy, kuten karmisen suhteen etsintä tai fobiasta eroon pääseminen, mutta monet haluavat mukaan silkasta uteliaisuudesta. Katherine halusi ilmoittautua vapaaehtoiseksi, joten sovimme ajan.

Katherine, tai ystävien kesken Katie, oli ainoastaan 22-vuotias kun tapasin hänet tänä tärkeänä päivänä. Hän oli lyhyt ja

varsin muodokas ikäisekseen. Hänellä oli lyhyeksi leikattu vaalea tukka ja kimaltelevat silmät, jotka tuntuivat näkevän pinnan alle. Hänen persoonansa näytti säteilevän jokaisesta ihohuokosesta. Hän vaikutti todella onnelliselta ja eloisalta ja hän oli erittäin kiinnostunut ihmisistä. Yhteistyömme toi myöhemmin ilmi, että usein kyse oli julkisivusta, jolla hän peitteli ujouttaan ja epävarmuuttaan. Hän oli horoskoopiltaan rapu, eivätkä ravut ole varsinaisesti laumasieluja. Mutta hänessä oli aitoa vilpittömyyttä. Hän todella välitti ihmisistä ja teki kaikkensa heidän eteensä. Hänessä oli sisäistä viisautta, joka ei vastannut hänen todellista ikäänsä. Kun hänessä hetkittäin ilmeni kypsymättömyyden merkkejä, tuntui siltä, kuin se ei olisi sopinut lainkaan kuvaan. Minun oli muistuteltava itselleni, että hän oli vasta 22-vuotias, eli saman ikäinen kuin oma poikani, mutta heillä ei näyttänyt olevan mitään muuta yhteistä. Hän vaikutti olevan todella vanha sielu pettävän nuoressa vartalossa. Mietin hetkittäin, saiko kuukaan muu samanlaista vaikutelmaa.

Katherine syntyi Los Angelesissa vuonna 1960 vanhemmil-
le, jotka matkustivat paljon työnsä puolesta ja olivat koko ajan
liikkeessä. He kuuluivat *Assembly of God* -helluntaikirkkoon,
joten Katien uskonnollinen tausta ei varsinaisesti rohkaissut
pohtimaan jälleensyntymää ja hypnoosia. Hän sanoi aina tun-
teneensa olonsa ulkopuoliseksi seurakuntansa tapahtumissa.
Suuri osa metelistä ja hälinästä pelotti häntä. Hänellä oli nuo-
rena tyttönä kirkossa käydessään usein halu tehdä ristinmerk-
ki katolilaisten tapaan. Se vaikutti täysin luonnolliselta. Mutta
saatuaan äidiltään ankarat nuhtelut hän päätti lopettaa sen te-
kemisen julkisesti. Vanhemmat pitivät häntä perheen mustana
lampaana, eivätkä voineet ymmärtää hänen vastahakoisuuttaan.
Lähinnä vanhempiensa tunteet huomioon ottaen hän pyysi
anonymiteettia tämän kirjan suhteen. Hänestä tuntui, että he
eivät voisi koskaan ymmärtää, vaikka hänen itsensä oli erittäin

helppo hyväksyä ajatus useista elämästä. Hän ei halunnut riskeerata sitä, että hänen yksityiselämänsä joutuisi myllerrykseen. Kunnioitan hänen toiveitaan ja pidän hänen identiteettinsä salassa.

Hänen perheensä muutti lukuisia kertoja osavaltioista toiseen ja lopulta he päätyivät Teksasiin Katien ollessa 16-vuotias. Hän oli muuttanut kahdesti lukion toisella luokalla ja nyt taas kolmannen luokan alussa. Hän oli väsynyt jatkuvaan sopeutumiskierteeseen: uusi koulu, uudet opetusmenetelmät ja uudet väliaikaiset ystävyssuhteet. Vanhempiensa vastalauseista huolimatta hän kolmannen lukuvuoden alussa keskeytti lukion. Siihen päättyi hänen muodollinen koulutuksensa — kaksi vuotta lukiota. Tästä tuli myöhemmin etu meidän työssämme, sillä saatoimme olla varmoja siitä, että hänen hypnoosissa puhumansa asiat eivät olleet peräisin hänen koulutuksestaan. En tosin tiedä ainuttakaan oppilaitosta, joka ylipäätään opettaisi tällaisia asioita. Maantiedettä ei edes painoteta enää samalla tavalla kuin aiemmin. Hän on äärimmäisen älykäs tyttö, mutta hänen tietonsa ei ole peräisin kirjoista.

Koulun lopettaneena ja näennäisen vapaana hän huomasi pian, ettei kovin helposti löytänyt työtä ilman koulutusta ja ammattitaitoa. Hän teki vuoden ajan hanttihommia ja päätti 17-vuotiaana suorittaa GED-kokeen (lukion päättötodistusta vastaava koe) ja liittyä ilmavoimiin saadakseen ammatillista koulutusta. Hän vietti siellä kaksi vuotta ja erikoistui tietokoneisiin. Meidän työmme kannalta on merkittävää, ettei hän ilmavoimissa ollessaan poistunut kertaakaan Yhdysvalloista, ja silti hänen onnistui syvätranssissa kuvailla yksityiskohtaisesti monia ulkomaisia paikkoja.

Poistuttuaan ilmavoimista hän muutti jälleen perheensä kanssa siihen keskilännen kaupunkiin, jossa tapasin hänet. Nyt hän hyödyntää tietotekniisiä taitojaan toimistotyössä. Hän vaikuttaa

tasapainoiselta ja hänellä on normaali sosiaalinen elämä. Hänen vapaa-ajan lukemistonsa rajoittuu nykyään erittäin suosittuihin rakkaus- ja fantasiaromaaneihin. Ajatus siitä, että viettäisi aikaansa kirjastoissa tiedonhankinnassa — mikä on niin välttämätöntä näiden regressioiden kannalta — ei kiinnostanut häntä lainkaan.

Tiesin ensimmäisestä sessiosta lähtien, että hän ei ollut tavallinen kohde. Hän vajosi vauhdilla syvälle transsiin, koki aistimuksia, kuten makuja ja hajuja sekä tunnetiloja, eikä herättyään muistanut mitään. Hän oli aina ajatellut, ettei hänellä olisi vaikeuksia päätyä transsiin, mutta silti hän yllättyi itsekkin kuinka helposti se tapahtui. Tiesin löytäneeni täydellisen unissakävelijän — ja halusin tehdä hänen kanssaan enemmän sessioita, jos hän vain olisi itse valmis siihen. Hän oli itsekkin utelias ja suostui uusiin sessioihin, kunhan hänen vanhempansa eivät saisi tietää niistä. Toivoin, ettei asian suhteen ilmenisi ongelmia, mutta hän oli laillisesti aikuinen ja saattoi tehdä omat päätöksensä. Myöhemmin hän tunnusti, että häntä olivat koko elämänsä vainonneet hyvin oudoilta tuntuneet muistot. Hän ajatteli, että vastaus näihin mystereihin voisi piillä jälleensyntymässä ja hän halusi selvittää tämän.

Minulle selvisi nopeasti, että voisin saavuttaa tämän tytön avulla paljon arvokasta tietoa, ja aloimme tavata säännöllisesti kerran viikossa. Asun itse eristäytyneellä maaseutualueella, joten sovimme tapaavamme ystäväni Harrietin kodissa, joka sijaitsi kaupungissa ja jonne kaikilla oli helppo pääsy. Myös Harriet on koulutettu hypnoositerapeutti. Hän ei ollut työskennellyt unissakävelijän kanssa ja oli kiinnostunut yhteistyöstäni Katien kanssa odottaen innokkaana mitä siitä seuraisi. Olin iloinen, että Harriet oli todistajana mukana. Myöhemmin sessioissa oli läsnä myös muita. Meidän oli itsekkin vaikea uskoa sitä, mitä oli tapahtumassa ja hyödynsimme kaikki mahdolliset todistajat sulkeak-

semme pois potentiaaliset huijaussytyökset.

Kahden ensimmäisen session jälkeen ehdollistin Katien svätäranssiin avainsanan avulla. Se on paljon nopeampi tekniikka. Meillä ei ollut aavistustakaan minne koe oli etenemässä ja näin seikkailumme sai alkunsa — kohtasimme ihmisiä ja paikkoja, joita emme olisi villeimmissä unelmissakaan voineet kuvitella. Siitä tuli todellinen matka läpi ajan ja tilan.

Alkuvaiheissa häntä ei pyydetty menemään mihinkään tiettyyn paikkaan tai aikakauteen. Annoin informaation tulla esiin spontaanisti. Kului kuukausi ja päätin toimia systemaattisemmin ja kokeilla ohjata regressioita jonkinlaiseen kronologiseen järjestykseen. Siirryimme taaksepäin sadan vuoden hyppäyksissä selvittääksemme kuinka monta elämää hän oli elänyt, mutta on varsin mahdollista, että jotkut ovat jääneet minulta huomaamatta. Esiin tuli usein hämäräperäisiä seikkoja, jotka voitiin todentaa vain perusteellisen tutkimuksen avulla. Kohtasimme jopa kiehtovan henkimaailman, josta löysimme tietoa siitä, mitä tapahtuu sielun jättäessä kehon ja astuessa niin kutsuttuun “kuolleeeseen” tilaan. Tätä käsitellään yksityiskohtaisemmin kirjassani *Elämien välissä*.

Yritin joka viikko löytää vähintään yhden uuden elämän. Ajattelin, että jos niistä joku olisi erityisen kiinnostava, voisimme palata siihen myöhemmin ja esittää lisää kysymyksiä. Käytin samaa menetelmää kirjassani *Viisi edellistä elämää*, mutta siinä kohde eli uudelleen ainoastaan viisi elämää. Se oli ollut paljon helpompaa.

Olimme Katien kanssa paljastaneet 26 erillistä elämää siinä vaiheessa kun saavuimme kristinuskon alkulähteille. Vaikutti siltä, että suunnilleen yhtä monet olivat joko mies- tai naiselämiä, rikkaita tai köyhiä, sivistyneitä tai sivistymättömiä. Jokainen elämä oli täynnä runsaita yksityiskohtia kyseisen aikakauden uskonnollisista opeista sekä kulttuurillisista tavoista. Vaikea kuvi-

tella, että edes historiaa ja antropologiaa opiskellut tutkija voisi tarjota niin uskomattomia yksityiskohtia, joita hän tarjosi. Tämä tieto oli peräisin jostain muualta. Uskon mieluummin, että hän todella oli elänyt kaikki nämä elämät ja tieto oli pysynyt kätkeytynä "alitajunnan" valtavissa muistipankeissa. Täytyi ainoastaan painaa oikeita nappeja ja tarjota mielelle oikeita signaaleja, jotta tieto tuli esiin uudelleen elettäväksi. Meillä ei ole aavistustakaan kuinka moni muu elämä odottaa päivänvalon jälleennäkemistä. Kirjoitettakoon näistä elämistä toisessa kirjassa. Olisi typerää yrittää väkisin ahtaa kaikkea yhteen kirjaan. Tietoa on aivan liikaa.

Kun minulle valkeni mahdollisuus, että löytämämme entiteetti voisi kertoa Kristuksen elämästä ajattelin, että olisi tärkeä pysytellä tässä elämässä ja nähdä mitä ilmestyisi esiin. Minulla ei ollut aavistustakaan mihin kokeilu johtaisi tai tulisiko mitään arvokasta esiin. Mutta jos olisi vain pieninkin mahdollisuus, että jotain löytyisi, lakkasin viemästä häntä ajassa taaksepäin ja palasimme yhä uudelleen Suddin — yksi Jeesuksen essealaisista opettajista — elämään. Pysyimme siinä niiden kolmentoista session ajan, jotka pidettiin reilun kolmen kuukauden kuluessa.

Jos tämä elämä olisi tullut yhteistyömme käynnistyessä esiin ensimmäisenä, olisin hylännyt koko jutun välittömästi fantasiointina ja keskeyttänyt sessiot. Jos joku mainitsee tuntevansa Jeesuksen, kaikki pitävät tällaista henkilöä automaattisesti itserakkaana. Mutta tämä tieto tuli esiin vasta yhdeksän kuukauden yhteistyön jäljiltä. Siihen mennessä tiesin mistä hän puhui. Tiesin miten huikeita kykyjä hänellä oli muistaa menneitä elämiä erittäin yksityiskohtaisesti. Olimme rakentaneet näiden kuukausien aikana todella vahvan luottamuksen. Uskon, että tämä oli ainoa keino, jolla tarina saattoi tulla julki. Vaati paljon kärsivällisyyttä jatkaa työskentelyä saman kohteen kanssa ja edetä systemaattisesti taaksepäin. Mutta tätä tarinaa ei olisi koskaan

kirjoitettu, jos olisin lopettanut liian varhain. Ja vaikka tunsin hänet niin hyvin, en silti halunnut kertoa kellekään löytäneeni jonkun, joka oli yksi Jeesuksen essealaisopettajista. Olin varma, että saisin osakseni epäuskoisen virnistyksen ja jonkin ivallisen kommentin tyyliin: “Niinkö? Kerro ihmeessä lisää”, ikään kuin olisin pitänyt heitä niin herkkäuskoisina, että he nielisivät mitä tahansa. Voin ymmärtää tämän. Olisin varmasti itsekin ollut skeptinen kuullessani jotain tällaista. Mutta minun oli pakko uskoa häntä.

Tapahtumia ei voinut selittää mitenkään toisin. Valehtelun mahdollisuus oli poissuljettu — hän puhui niin syvästä hypnoositranssista käsin, että se oli mahdotonta. Ja esiin tullut tieto vaati perusteellista tutkimusta sekä keskusteluja useiden alan asiantuntijoiden kanssa. Eikä hän kuitenkaan missään vaiheessa tiennyt minne menisimme seuraavaksi ja mitä kysyisin häneltä. Vastaukset tulivat spontaanisti ja luontaisesti.

Yhteistyömme alkuvaiheissa hän halusi kuulla nauhoitukset session jälkeen. Myöhemmin kiinnostus laantui ja herättyään hän vain kysäisi: “No, missä kävimme tänään?” Häntä ei enää kiinnostanut kuunnella sessioita. Hän oli usein ällistynyt, koska ei tiennyt juuri mitään kyseisestä ajanjaksosta tai sijainnista.

Häntä alkoi aavistuksen verran häiritä, kun esiin alkoi tulla Jeesus-materiaalia. Ehkä hänen vanha uskonnollinen taustansa nosti päätään. Häntä alkoi ahdistaa erityisesti silloin kun hän sanoi Raamatun kannalta ristiriitaisia asioita. Hän ei pitänyt mahdollisena, että jotain tällaista tulisi hänen kauttaan. Se oli täysin käsittämätöntä. Tämä elämä vaivasi häntä enemmän kuin mikään toinen läpikäymämme elämä. Oli syy mikä tahnassa, hän päätti tuolloin, ettei halunnut enää uusia sessioita. Hän oli muutenkin suunnittelemassa muuttoa. Hänen työnantajansa halusi hänen siirtyvän toiseen toimipisteeseen, jossa hän saisi ylennyksen ja paremman palkan. Samalla hän ajatteli, että vuosi

oli riittävän pitkä aika regressiokokeiden tekemiseen — oli aika laittaa sille piste. Olin samaa mieltä siitä, että hänen tulisi antaa elämänsä johdattaa sinne, minne se häntä kuljettaa.

Olin toki mielelläni pitänyt joitain uusia sessioita. Tein tuohon aikaan tutkimustyötä ja halusin vastauksia mieltä askarruttaviin kysymyksiin, mutta samalla ajattelin: “Saisinko ikinä vastauksia kaikkiin kysymyksiini?” Ja vaikka saisinkin, joku toinen keksisi aina uusia kysymyksiä. Emme luultavasti koskaan pystyisi vastaamaan kaikkiin mahdollisiin kysymyksiin ja sulkemaan kirjaa luottavaisina tämän elämän osalta ja pitämään sitä täysin päätökseen saatuna. Kysyttyäni essealaisten elinoloista ja tavoista sekä heidän opettamastaan tietämyksestä olin mielestäni käsitellyt aihetta varsin laaja-alaisesti.